

[Karen Thurøe Hansen]

farve, og det er da også, hvad formanden for Kommunernes Landsforening giver udtryk for i sin pressemeddelelse af 18. april 1980, idet han siger: »Kommunerne vil til enhver tid loyalt søge at medvirke til den nødvendige genopretning af den danske økonomi.« Vi behøver ikke at nære frygt på dette område. Det altovervejende flertal af danske kommuner kender deres ansvar og vil leve op til det. I øvrigt er der jo andre problemer i disse forslag, f. eks. betydningen af de forskellige prisniveauer eller hensynet til de kommuner, der på grund af en langsigtet politik har opbygget eller søger at opbygge en sund likviditet.

Det konservative folkeparti ser naturligvis helst en skat, der er til at leve med for borgerne, men vi er overbeviste om, at indgreb af denne art er med til at forflygtige ansvaret på en uheldig måde. Når vi mener, at kommunerne fortsat vil være loyale over for den politik, som fastlægges her i salen, føler vi intet behov for en lovgivning som den foreslåede. Men i øvrigt tror vi på, at vi i de enkelte kommuner har nogle gode dommere i vore vælgere. Skal vi spare – og det skal vi – er det nok mere nærliggende at se på den lovgivning, der har krævet og fortsat kræver de store beløb ude i kommunerne. Vi har just set eksempler på, hvad de mange kurser om f. eks. sikkerhedsrepræsentanternes arbejde koster, også på områder, hvor det er svært at se rimeligheden i noget som helst af det, som foregår.

Selvfølgelig kan man tvinge skatten ned på den måde, der her er foreslået. Vi tror blot, at prisen er for høj.

Tang Sørensen (FP):

Danmarks samlede offentlige forbrug udgør efter den sidste budgetredegørelse, som folketinget modtog her for nylig, i 1980 ca. 206 mia kr. Heraf forbruger primærkommunerne og amtskommunerne efter budgetredegørelsens oplysninger 98,5 mia kr. plus et mere udefinerligt beløb med hensyn til overførsler. Som man vil se, ligger en meget, meget stor procentdel af det offentliges forbrug ude i amtskommunerne og i primærkommunerne. Når man ser på den kommunale skatteudskrivning, vil man opdage, at den kommunale skatteudskrivning over de sidste 10 år er steget med ca. 40 pct. Denne stigning i

den kommunale skatteudskrivning må hos en lang række partier her i folketinget vække til eftertanke. Denne eftertanke har også bundfældet sig i fremskridtspartiet og udmøntet sig i, at vi i dag behandler 3 forslag, 2 lovforslag og 1 beslutningsforslag, der forsøger at lægge op til en mere retfærdig administration af den kommunale skatteudskrivning.

Med hensyn til lovforslag nr. L 186, hvor fremskridtspartiet foreslår en maksimering af kommunernes skatteudskrivningsret, er baggrunden, at det i øjeblikket er således, at man fra regeringens side har lagt et loft over det kommunale forbrug. Vi ved, at der efter henstilling fra regeringen og Kommunernes Landsforening maksimalt måtte ske en stigning i det kommunale forbrugsmønster på 3 pct. i 1980. Og den reelle stigning, som må ske i kommunerne i 1981, altså ud over de stigninger, som finder sted på grund af pristallet og lønningerne, må være på maksimalt 2 pct. Allerede dér har man angrebet det kommunale selvstyre, som man fra socialdemokratiets side og måske også fra venstres side var en smule inde på.

Alle kan vel være enige om, at der må ske en begrænsning i kommunernes forbrug og dermed naturligvis i kommunernes ret til udskrivning af skatteydermidler. Ja, man må vist endda konstatere, at det i dag er nødvendigt, at kommunernes og amtskommunernes forbrug nedsættes ganske væsentligt. Men hvordan fordeler man en sådan reguleringspolitik på en retfærdig, på en socialt retfærdig måde?

Fremskridtspartiet har i sit lovforslag statistisk forsøgt at dokumentere, at udgiftsmønsteret er væsentligt forskelligt fra kommune til kommune og i særdeleshed fra den ene side af landet til den anden. Forklaringen på, at et antal kommuner forbruger mere, end man måske kunne synes var rimeligt, er givetvis en lang række faktorer, som de enkelte kommunalbestyrelsesmedlemmer har en afgørende indflydelse på. Men denne indflydelse med hensyn til at udskrive kommunale skattekroner bør vi fra folketingets side tage op til ganske alvorlig overvejelse. I særdeleshed når kommunernes samlede udgifter nu af nationaløkonomiske grunde skal begrænses, forekommer det os i fremskridtspartiet at være mest hensigtsmæssigt og mest rimeligt over for både de rige og de fattige kommuner – her tænker jeg ikke på ordene »rig« og